

BARBORA KARDOŠOVÁ

medium LOVE

LÁSKA AKO STEJK

Barbora Kardošová

**MEDIUM
LOVE**

Barbora Kardošová

**MEDIUM
LOVE**

láska ako stejk

slovart

Text © Barbora Kardošová 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0685-9

Mojej prvej a jedinej Terezke

Medium stejk

Rozprávali sa o všetkom možnom, len nie o nich dvoch. Nebolo to možné. Ida mala so sebou syna. Nemohol sa jej ani dotknúť. Pri každom jej pohybe k nemu prichádzala neodolateľná vôňa jej tela, jej vlasov, jej úst. Všetko ho na nej vzrušovalo. Ako sa pozerá, ako sa smeje, ako sa jej hýbe brada, keď hovorí. Všetko. A úplne najradšej mal ten jej krátky slastný povzdych, keď sa domilovali.

– Budem ťa držať za ruku, to je jediné, čo ti môžem ponúknuť, – šepkal jej zakaždým, keď plakala, čo s nimi bude ďalej.

Vidlička sa mu zapichla do mäsa a vytiekla kvapka krvi.

Pozerala sa na tú červenú kvapku a bolo jej jasné, že to, čo sa chystá urobiť, bude asi bolieť.

– Chcem sa rozviesť, – povedala pokojným hlasom.

Chvíľu zostalo ticho. Keby to bol film, určite by práve teraz nehrala hudba. Bolo by také ticho, že by každý počul, ako Ida prestala na chvíľu dýchať a ako kdesi na okne bzučí mu-cha. Ale toto nebol film.

– Lenže ja nechcem, – povedal a prežúval svoj stejk, ako- by mu nič nepovedala.

A hoci Ida prestala dýchať, všetko ostatné ďalej fungovalo. Veľmi jasne počula, ako jej mužovi pri jedle neznesiteľne puká sánka.

Pokrvné puto

Pred začiatkom všetkých časov bola len Temnota

– Ak vám niekto tvrdí, že je úplne jedno, čo sa dialo predtým, ako ste prišli na svet, neverte mu. A tým *predtým* nemyslím vypuknutie druhej svetovej vojny v Poľsku, atentát na Františka Ferdinanda v Sarajeve, ani Francúzsku revolúciu. Okej, všetkých nás to globálne otrasne ovplyvnilo. Ale z komerčného hľadiska tu teraz nebudem rozoberať históriu sveta, lebo vy sa chcete baviť. Takže vám poviem niečo, čo som ešte nikomu nepovedal. Môj život zásadne ovplyvnil môj brat. A to tým, že jedného dňa zomrel. Mali sme tú istú matku, rovnakú výživu, tie isté podmienky. A predsa sa to stalo. V čase modernej vedy a techniky. Nikto nevie prečo. Nemám naňho žiadne spomienky. Mama tvrdí, že nás na ultrazvuku videla, ako sa na seba usmievame. Nemôžem to potvrdiť. Zo svojho prenatálneho obdobia si nič nepamätám. Mnohí sa mi to snažili vyvrátiť, ale ja viem svoje. Nič si nepamätám. Podľa mňa je to moje jediné šťastie. Predstavte si, že by ste boli nútení žiť s mŕtvym súrodencom v uzavretej miestnosti. Určite by ste odtiaľ chceli ujsť. Stopercentne. Ibaže by ste netušili, že je mŕtvy. Alebo by sa vám to tak páčilo. A je tu aj tretia možnosť. Nevedeli by ste, že sa dá žiť aj inak. Potom by ste nemali potrebu zdrhnúť. Tak ako ja. Vydržal som v maminom lone plných deväť mesiacov. Nikam som sa neponáhlal. Pripúšťam, znie to zvrhlo. Mal som vo svojom živote obdobia, keď som si vedel predstaviť každú možnosť. Teda aj tú, že sa mi to páčilo. Dokonca som sa obviňoval, že za jeho smrť nesiem vinu. To bolo vtedy, keď stúpala sledovanosť mojej talkshow

po tej nešťastnej lyžovačke. Áno, to oko som malému chlapcovi vypichol, ale fakt som nechcel. Ja som len stál a naprával si viazanie s lyžiarskou paličkou v ruke. On sa prirútil a napichol sa. Sám. Kvôli mne, samozrejme. Vtedy som si myslel, že celá moja existencia a úspech na tomto svete sú vykúpené mojimi nenápadnými zločinmi. No nič, k tomuto sa dostanem neskôr. Je to dávna minulosť a okej, čo si budeme klamať, somarina, mám to za sebou. Dnes si už predstavujem iné veci – ako nám spolu bolo fajn, plahočili sme sa v plodovej vode, smiali sa a všeličo si ukazovali. Ja a môj brat. Muselo to tak byť, keď to tvrdí naša mama. Je veľmi dôležité vychutnávať si prítomnosť niekoho, kto je vám blízky. Naplno. Na toto som neprišiel hneď, až po druhom manželstve. Manželstvo je o prekonávaní samého seba a ja som sa nevedel dostatočne prekonať.

– Helou, Spajk! Tak ty že sa nevieš prekonať? Ty?! Už aj ty klameš do kamery, starý?

Suverénny Oskarov hlas prerušil dlhý Spajkov monológ. Spajk sa postavil v dokonale nasvietenom rohu reštaurácie a vykročil naproti Oskarovi. Štáb sa snažil snímať túto neplánovanú živú situáciu, čo bol trochu problém, pretože Spajk vyšiel zo scény, aby sa zvitál s priateľom. Obaja boli dobre oblečení, mladícky učesaní, len Spajk mal na tvári trochu nevyhnutného filmového mejkapu a pod voľnou košeľou sa mu rysovalo rastúce brucho. Oskar mal biele nohavice a bledú košeľu. Spajk vyzeral vďaka čiernej košeli trochu staršie, ale ešte to šlo. Spájalo ich všeličo, aj to, že obaja mali okolo štyridsať.

– Neverím! – zvolal Spajk zmeneným hlasom. – Oskar, si to ty? Stopnime to a dajme si pauzu!

– Pokračujte, len pokračujte, – oponoval nenápadný režisér za kamerou a prehnane smiešne gestikuloval. – Je to dokument, tak nech to žije! Pod!

Spajk a Oskar sa chlapsky objali. Ale potom sa Spajk zamračil do objektívu a ukázal režisérovi, že končí. Teplé svetlo reflektorov zhaslo a prestalo vytvárať dokonalú atmosféru. Štáb zmizol v druhej časti reštaurácie.

– Na to, že sme sa sto rokov nevideli, vyzeráš dosť dobre, starý!

– A to ani nemám mejkap ako ty!

– Prestaň! Radšej vyklop, čo si urobil, že si sa vrátil, čo? Kedy si prišiel? Koľko sa zdržíš? Ako žiješ?

Spajk cítil, že sa s každou ďalšou otázkou usmieva stále viac. Počul svoj hlas, ako mu duní v hlave a nechce s tým prestať. Koľko ho nevidel? Pätnásť rokov? Dvadsať? Oskar bol jeho jediný blízky človek. Boli ako bratia. Kedysi. Iného nemal. A teraz sa na seba usmievajú ako dvaja blázni. Spajk sa usmieval rozhodne viac. Akoby to malo zakryť fakt, že Oskar vyzeral v skutočnosti oveľa mladšie a spokojnejšie ako on. Nemal žiadne vrásky a na opálenej tvári mu žiarili nenormálne súmerné zuby. Vyzeral lepšie ako vtedy, keď ich spájala jedna izba na intrákoch. Keď viedli ten skutočný vysokoškolský život, boli blázniví a nezodpovední a ich jediným cieľom bolo žúrovať, chlastať, huliť trávu a preťahovať všetko, čo sa dalo. Boli časy, keď mali spoločnú frajerku a jej to nevadilo. Alebo sa vybrali stopom do Holandska dokúpiť zásoby. Alebo uniesli dekanovi psa, aby získali zápočet. Robili aj horšie veci, na ktoré Spajk vôbec nebol hrdý. Čo bolo na tom najlepšie, bola ich rýchla regenerácia. Na všetko im stačila hodina spánku. Vtedy bol Spajk krajší a žiadanejší z ich dvojice. Oskar vyzeral starší, chodil večne zarastený, smrdel a obliekal sa ako idiot. Spajk nie. Dievčatá mali rady jeho vystrihanú hlavu, vyšportované telo a popularitu. Začal v telke modelovať hitparádu a stal sa z neho sexsymbol. V treťom ročníku zbuchol Milenu, čo študovala dizajn. Bola krásna, hodili sa k sebe, a tak sa oženil. Oskar to s nimi vydržal do štátnic, stal sa krstným otcom ich syna Doda. Potom odišiel do Kanady. A teraz bol tu, krajší ako Spajk a objednal si delenú stravu.

– Počúvaš ma vôbec?!

Oskarova otázka bola presná. Nepočúval ho. Premýšľal nad tým, prečo ho Oskarova prítomnosť tak rozhodila. Nebol schopný dopriať svojmu najlepšiemu kamošovi trochu miesta na slnku? Samozrejme, že nebol schopný. Bola to jeho základná vlastnosť. Nestačilo na ňu slovo egoizmus. Odkedy

vznikol, nezniesol vedľa seba rovnakých a lepších. Dokázal akceptovať len horších a mŕtvych. A Oskar bol až príliš živý a nechutne dobre vyzeral.

– Sorry, trochu som sa zamyslel. Spomienky. Chápeš.

– To vidím, človeče. Dávaj si na to pozor! Čím hlbšie spomínaš, tým viac starneš!

Mladá blondínka priniesla objednané jedlo a Oskar jej chvíľu kládol známe otázky. Bol to taký test, ktorým kedysi zisťovali, ktorá by s kým šla. Spajk sledoval reč jej tela a bolo mu jasné, že Oskar vyhráva. Predsa len bol v tejto reštaurácii nový a neokukaný. Spajk sem chodil pravidelne a raz si ju aj ulovil do postele, ale vrieskala pri tom ako vyšinutá. To nemusel. Buď sa to babe páčilo a vrnela ako mačka, alebo nech je ticho. Keď vrieska, človek by si mohol myslieť, že ju niečo bolí; aj keď on vedel, že je len taká teatrálna. Tak ju škr-tol. Teatrálnosti mal dosť v práci. Prestal sa snažiť a privoňal k jedlu. V poslednom čase mu stačilo privoňať k bravčovej panenke na hríboch a niečo vo vnútri mu ožilo. Jedlo bolo jeho najväčšou láskou, najtajnejšou nočnou túžbou a najdokonalejším splynutím pokoja a vyvážených chutí, ktoré mal rád. Iba prostredníctvom chutného jedla (a kvalitného neuvrieskaného sexu, samozrejme) dokázal pocítiť harmóniu vlastného tela a duše. V poslednom čase, ktorý tak neúprosne letel. Nemohol čakať na Oskara. Zobral si príbor a s vysvetlením, že od rána nejedol (klamal veľa a rád), zapichol vidličku do panenky.

Poppy bola na krv zvyknutá. Bola to len nevyhnutná tekutina. Nechápala, ako môže niekto pri pohľade na krv odpadnúť. Veď nie sme nič iné len krv, mäso a kosti. A možno duša. To možno tam bolo preto, lebo Poppy od malička rada o všetkom pochybovala. Keď našla vonku mŕtvu mačku, každý deň ju chodila kontrolovať a neverila, že sa tomu zvieraťu menia oči. A keď tej mačke na piaty deň oči celkom obledli, večer zmizla. Zostala po nej len krvavá škvrna na betóne. Keď to povedala bratovi, len sa smial a to nič nevysvetľovalo. Bol oveľa starší a nikdy sa s ňou nehral. A tak Poppy veľa

čítala a veľa pochybovala. Pochybovala, že farba jej vlasov je správna, a preto ju menila rovnako ako ich dĺžku. Raz nemala na hlave takmer nič, potom zas skúšala, kedy sa jej konečne budú dať urobiť copy. Momentálne mala na hlave jeden nie celkom vydarený čierny dred. Pochybovala, že existuje muž, s ktorým by chcela žiť až do svojej smrti, rovnako ako pochybovala o tom, že jej matka sa raz presťahuje do bytu, ktorý si tajne kúpila, aby konečne odišla od otca.

– Nebolí vás toto?– spýtala sa Ida, Poppina matka.

Pacientka na zubárskom kresle zakrútila hlavou. Viac sa nedalo povedať. V ústach mala odsávačku, vrťачku a kus Idinej ruky v chirurgickej rukavici.

– A toto? Bolí?

Poppy držala odsávačku a premýšľala, či to jej matku bavi. Konverzovať s niekým, koho bolesť má kompletne v rukách ona. Zubárka. Pochybovala, že to má premyslené. Jej matka celý život pôsobila dojmom, že sa všetko deje bez jej vplyvu. Že otec je ten despota, hulvát a egoista a ona sa snaží byť chápavá, milá a spoločenská. Odkedy sa Poppy pamätá, jej matka nikdy otcovi neprotirečila. Keď chcel inú vidličku, doniesla mu ju. Keď mu nechutil obed, uvarila mu druhý. Keď chcel sex, čerstvé mlieko zo sáčku a nie zo škatule alebo čisté ponožky, všetko mu rada dala. Asi to bude tým, premýšľala Poppy, hoci nad sebou premýšľala len výnimočne, ale asi určite to bude tým, že všetky jej pochybnosti rástli spolu s ňou, vyvíjali sa v domácom prostredí obklopenom šialenými rodičmi do krásy a dokonalosti ako ona sama. A teraz, keď bola konečne dospelá a študovala na vysokej škole, už s istotou vedela, že každý pochybuje, ale nie každý si to prizná. A najväčší suverén pochybujú najviac.

– Pridáš zvuk, Poppy? – spýtala sa matka.

Vždy, keď Ida vrtala zub, počúvala pritom hudbu. Najradšej Apocalypticu alebo Pink Floyd. A vždy, keď jej vypadla sestrička, Poppy prišla rada pomôcť. Našťastie pre Poppy dnes nefungovalo cédečko, a tak len pridala hlasitosť na rádiu. Príjemný jazz zaplnil ordináciu a prekryl neprijemný zvuk vrťачky. Na maminých ochranných okuliároch sa objavilo pár

kvapiek krvi. Poppy milovala túto chvíľu, lebo iba vtedy vyzerala jej mama Ida šťastná, silná a nebezpečná. Tak akurát nebezpečná. Aby jej už otec dal so všetkými nezmyselnými požiadavkami pokoj. Mala pocit, že to robí mame naschvál. Že nie je možné, aby jeden dospelý muž netušil, kde má ponožky. Keby sa to dalo, pomohla by mame všetko presťahovať a začať nový život. Ale nedalo sa. Mama stále svoj nový život odkladala. A Poppy nechápala, že prečo.

– Takže to bol skvelý Joe Henderson a na linke už máme ďalšieho poslucháča. Počujeme sa? – ozval sa mužský hlas z rádia.

– Áno, dobré ráno, som naozaj rád, že som sa konečne dovolal do vášho rádia! – ozval sa v rádiu ktosi z telefónu a Ida si začala písať.

Poppy sa povzbudivo usmiala na pacientku, akože už to bude a Ida si zatiaľ vymenila vrták.

– Počúvam túto reláciu už fakt dlho a musím povedať, že jediné, čo by som vymenil, ste vy! Počujete ma, Spajk?! Ste namyslený arogantný kokot, starý hajzel, čo preťahuje všetko, čo vidí!

V tej chvíli hlas poslucháča, ktorý toho mal na srdci ešte oveľa viac, prekryla ďalšia jazzová skladba. Ida udivene zapískala a škodoradostne sa uškrnula.

– A je to vonku, – povedala spokojne, akoby práve vytrhla zub. – Načo niekto potrebuje rozprávať, keď hrá jazz, že? Toto nepochopím.

Všetky tri sa súhlasne usmiali. Ida najviac. Poppy ju už dávno nevidela takto žiariť.

– Ty si normálne škodoradostná, mami!

– Raz to muselo prísť, – bránila sa Ida.

– No hádam to aj malo nejaký zmysel, – povedala pacientka, keď si vypláchla ústa.

A Poppy zvyšok dňa premýšľala, ako to tá žena s novou zubnou výplňou vlastne myslela. Taká hlúposť, slovná hračka. Malo zmysel, že niekto vynadal niekomu známemu do éteru? Alebo malo zmysel, že mama bola konečne škodoradostná? Toto bola celá Poppy. Zamerala sa na nepodstatný detail

a unikali jej súvislosti. Moderátor sa už z rádia do konca ordinačných hodín nezval a nikto sa mu ani nedivil. Bol to známy televízny ksicht. Taký ten nenormálne uvoľnený a strááášne populárny chlapík, o ktorom sa stále písalo a všetci ho chceli mať vo svojich reláciách a vo svojich obývačkách. Obľúbený, sledovaný a bohatý. Mal najlepšie auto, najlepšie varil aj tancoval. A v rozhlase vždy ráno rozumel úplne všetkému a všetkým. Len si ešte nevšimol, že dnes je fakt iná doba. Poppy bol celý, aj s tou jeho prestarnutou mediálnou prezývkou, že Spajk, smiešny, tak ako jej boli smiešne všetky televízne programy. Duševná pornografia. Aj celý program na ich minuloročnú stužkovú pripravila v tomto duchu. Všetci sa smiali, len jej otec sa nesmial. Všimla si to. Videla na ňom, že by najradšej ubzikol hneď po prípitku domov na ten svoj gaučík. Pochybovala o tom, že ona raz bude ležať na gauči a celý deň prepínať telku ako jej otec. Ten mal rád len dve veci – svoj autoservis a gauč s telkou. Poppy bola skôr po mame. Teda aspoň v tomto smere. Milovala kino a filmy. Až keď ju zobrali na filmovú fakultu, prezradila jej mama svoje najväčšie tajomstvo. Keď skončila medicínu, išla do Prahy na talentovky na filmový dokument, ale nevzali ju. Nikdy to nikomu nepovedala, lebo sa hanbila. A tak sa z nej stala zubárka, čo rada chodí do kina a v ordinácii počúva hudbu. Aj Poppy mala svoje tajomstvo. Malo to byť prekvapenie k maminej päťdesiatke. Nikto nič netušil, aby to neprasklo. Potom by to už nebolo prekvapenie. Tešila sa, že má k dobru ešte pár mesiacov. Chcelo to svoj čas.

– Haló, Poppy, zvoní telefón! Zdvihneš ho konečne?! – doľahol k nej mamin hlas.

– Niektu tu bude asi zamilovaný, – zavtipkoval pacient v zubárskom kresle.

– Skôr silno zamyslený, ako ju poznám.

Poppy ospravedlňujúco pozrela na mamu, zdvihla telefón a bola pripravená zapísať, čo bude treba. Ale nebolo čo zapísať. Zatiaľ čo mama na ňu žmurkala a vtipkovala s pacientom, Poppy niekto do slúchadla oznámil, že babi práve zomrela. Mamina mama bola už pár dní v nemocnici, omínal ju žĺčník,

ale nikto nečakal, že zomrie. Mali ísť spolu do Paríža, dámska jazda, len ony tri. Tiež darček k maminej päťdesiatke. Poppy zložila slúchadlo a pochybovala, že to dokáže mame povedať. Bola jej zrazu zima a tak zavrela okno a zavrela aj oči, ako to robila odmalicka. Ale problém nezmizol. Jediné, čo jej v tej chvíli napadlo, bola úľava, že stihla nakrútiť babinu do svojho školského filmu.

Spajak otvoril oči a nad hlavou mal nebesá. Zavrel oči. Nebo sa pomýlilo a otvorilo mu brány. Mal by sa konečne zobudiť. Ak niekto nepôjde do neba, tak je to on. Ale komu by sa v jeho prípade chcelo budiť. Posledné roky musel byť každé posrané ráno svieži a vtipný s výnimkou víkendu. Boli rána, keď došiel k mikrofónu alebo pred kameru rovno zo žúrky. Ale také už má za sebou. Dnes potreboval aspoň tri hodiny spánku, aby dal prvú hodinu vo vysielaní dokopy aspoň holú vetu. Lenže prišiel Oskar a nechod' s Oskarom piť, keď sa nevideli sto rokov! Keby bol v kondícii, podal by si toho telefonujúceho kreténa, že by na to do smrti nezabudol. Hajzel. Ohromné čosi sa mu podarilo, fakt. Určite bol na seba hrdý. Frajer. Nechápal týchto večne nasratých tupcov. Nenávideli všetkých a všetko a potrebovali sa konfrontovať najlepšie s celým vesmírom. Okej, mal by sa prebrať k životu. Otvoril oči. Ležal v nejakej detskej izbe s plafónom plným gýčových oblakov a plyšovým koňom pri posteli. Netušil, kde je. Aspoň že bola sobota. To vedel určite, lebo inak by ho už dávno zobudila produkcia. Včera to zase trochu prehnal s calvadosom. S Oskarom sa fakt dobre pije. Potreboval paralen. Doma by len natiahol ruku a bolo by po probléme. Natiahol ruku a nahmatkal vedľa seba dámske nohavičky. Chvíľu na ne hľadel a snažil sa vydolovať v hlave aspoň záblesk spomienky. Malé nezaujímavé gaťky s nápisom Hello Kitty. Malá riť. Ako vyzerala? Nič. Prázdno. Mal by sa napiť a vygrcať. Alebo naopak. Posadil sa a v hlave mu začalo prudko tepať na poplach. Ak do minúty nenájde záchod, bude neskoro. Vystrelil ku dverám. Zachytil zúrivé vrčanie a prísny ženský hlas odkiaľsi zdola zakričal:

– Bruno! Nesmieš!

Nasledoval ženský a mužský smiech a Spajk sa vrhol k záchodovej mise. Vykúpenie. Sadol si na dlážku a za dverami počul ňuchať psa. Bol to dosť veľký pes podľa tieňa, ktorý sa hýbal v škáre pod dverami. A čo vedel Spajk určite, ten pes ho nemal rád. Napil sa vody a sadol si naspäť na dlážku. Vždy po opici naňho doliehala sentimentálna nálada. Mal chuť zavolať mame, svojim dospelým deťom, na ktoré inak kašlal alebo aspoň Milene. Prvej žene. Keby mal pri sebe mobil a nesedel tu teraz v trenkách. Zavolať by jej, počul jej hlas a všetko by bolo v poriadku. Povedala by mu, že sa nič nedeje, a že môže prísť v nedeľu na obed. Ale hovno by to povedala. Počúvala by jeho poopičný výlev a na konci by sa spýtala, či to bolo všetko, čo chcel. Keby mu aspoň občas dala. Milena. Bola fakt dobrá, kým sa im nenarodil syn. Boli takí prepojení ako z nejakého filmu. A ako fajčila! Bože! Milena sa s ním vedela najlepšie pohrať. Odkedy sa rozviedli, stále hľadala podobnú Milenu. Všetko sa dodrbe, keď sa vytratí vášň. Chvíľu si dokonca myslel, že bude dobrý otec. Syn Dodo ho zozáčiťku veľmi nezaujímal. Ležal, plakal, fialovel od hnevu, ružovel, keď spal alebo jedol. Ale keď začal konečne chodiť a Spajk ho držal za ruku, začali si rozumieť. Bol ako on. Vyzeral ako dospelý človek. Mal Dodovu fotku, keď oslavoval dva roky, v bielej košeli a vestičke, čistý biznismen. Všetci sa smiali, ako dospelo vyzerá. Baval sa, len s kým chcel. Presne ako Spajk. Vážna tvár. Teraz už je Spajkovi jasné, prečo bol jeho syn od malička taký vážny. Skrýval tajomstvo. Vedel, že ho raz nikto nepochopí. Hlavne nie jeho otec. Dodovi sa totiž zapáčili chlapi. A toto Spajk fakt nikdy nespracuje. Ako sa jemu, práve jemu, mohol narodiť buzerant?!

Spajk si len tak pre seba vzdychol. Sentimentálna nálada bola ako horúce kúpele niekde v Bešeňovej. Nevidiš na dno a vieš, že by si mal odtiaľ vyliezť, ale telo sa poddáva a spoľahuje. Nechutný samozničujúci proces. Lepkavý a bezútešný. Nemôžeš mať všetko. Buď sa ti darí mať normálnu rodinu a normálne deti, alebo máš skvelý bezstarostný šoubizový život plný výhod, slávy a prachov. Bolo mu to vždy jasné.

Nikdy nechcel všetko. Načo? Videl, ako sa trápia tí, čo sa ako magori ženú za všetkým naraz. Nič si poriadne neužili. Základ je pochopiť, čo chceš, a ísť si len za tým. Spajk mal všetko, čo chcel. Až na ten mobil práve teraz v tejto cudzej kúpeľni. Doma by už mal v sebe paralen a telefonoval svojim ženám a deťom. Boli by ako vždy odporní a ironickí, hlavne Simona. Ale tá mala len devätnásť a matka ju veľmi premyslene hecovala proti Spajkovi. Simonina matka bola krava. Spajkov omyl. Ambiciózna novinárka. Tiež rada fajčila, aj keď nie tak dobre ako Milena. Myslel si, že sa mu šikovná novinárka môže hodiť. Nikdy sa nemali zobrať. Teraz ho vydiera cez médiá. Ale aj tak by im obojom zavolať. Jeho stav po chlastačke bol ako vírus, pri ktorom mu mäkol mozog. Pes na jeho vzdychnutie za dverami rozčúlene zavrčal.

– Choď do piče, Bruno! – povedal Spajk presvedčivo.

– Bruno, sem pod! – ozval sa prísny ženský hlas.

Pes s odfrknutím poslúchol a Spajk vyšiel z kúpeľne.

– Bože, ako môžeš mať kamoša, čo sa volá Spajk? Veď také meno sa už dnes nedáva ani psovi! – chichotala sa žena v krátkom župane, keď zalievala všetkým kávu. Vlastne to ani nebola žena. Len také dievča s odstávajúcimi ušami, piersingom v oboči a chlapčenskou postavou.

– A ty sa ako voláš? – spýtal sa jej Spajk a prisadol si.

– Ja? Známi ma volajú Čiči. Inak som Kika, ale Čiči je oveľa lepšie.

– Počuj, Čičikika, nemáš paralen?

– Ono to bude tým, že keď vznikala Buffy, premožiteľka upírov, ty si ešte nebola ani len v pláne, cica. Spajk s ňou prežil krátku aférku, – povedal Oskar a mrkol na Spajka.

Oskara vždy bavilo ohurovať napozieranými filmami a seriálmi. Preto ho už na škole volali Oskar. V skutočnosti bol úplne obyčajný Igor. Tak ako Spajk bol Štefan a jeho prezývka vznikla oveľa skôr ako celý seriál o Buffy. A mala celkom prozaický pôvod, ktorému by Čičikika rovnako nemohla rozumieť. Po nežnej revolúcii začali totiž všetci vo veľkom spikovať, do škôl prichádzali prvé sexi dobrovoľníčky natural z Ameriky, aby učili angličtinu. Presne v tom čase začal

Spajk moderovať v telke. Raz popíjali v krčme s jednou takou odblokovanou lektorkou, ktorá sa skoro pocikala, keď zrazu zbadala Spajka v krčmovej telke. Ukazovala striedavo na telku a na Spajka vedľa nej a do nemoty opakovala, že *you speak, you speak*, až sa povzbudený siedmym bavorským pivom postavil na stôl a na celú krčmu zakričal: „*No, I am SPAJK!*“ Zdalo sa mu to ohromne vtipné a v ten večer mu ešte aj čašníci začali hovoriť Spajk. A tak mu to prischlo. Nespikoval, spajkoval. Taká bola pravda. Aj keď postava Spajka dala druhej epizóde seriálu o Buffy konečne poriadnu šťavu.

– Upíri? Vau! To akože vážne si mal niečo s upírmi?
– A čo myslíš, prečo si si u mňa v posteli zabudla gaťky? – skúsil Spajk.
– Myslíš hore v detskej? To sú mojej ségry, zlato.
– Aleba? A kde sa schováva?
– Je s našimi na dovolenke, bejby. Ja strážim psa a dom. Mimochodom má trinásť.

Spajk si odchlipol z kávy a zjedol paralen. Nemalo zmysel to rozmazávať. Oskar bodoval. Včera to bola tá uvrieskaná čašníčka a dnes toto šteňa. Nebol na chlapčenské postavy, takže zvládol aj pohľad na jej odhalený zadok, keď si sadala na Oskarove kolená.

– A čo ty vlastne robíš, Oskar? – spýtala sa a Spajk spozoroval. Vlastne netušil, čo presne teraz jeho kamoš robí a prečo sa vrátil. Podľa fotiek v mobile sa mu vonku slušne darilo, pekný dom, žena aj deti. Dokonca dvojčiky!

– Mno, vieš, srdiečko, je toho viac.
– Viac takého, ako má tvoj kamoš s divným menom? Lebo Spajk je veľká hviezda a teba som ešte nikde nevidela. Si jeho agent?

– Také čosi. Tajný agent. Neviditeľný bežným okom.

Takže Oskar nielen stále rád ohuroval filmami, ale aj klamal presne ako on. To mu pripomenulo, že by predsa len rád zavolať niekomu z rodiny. Spajk vytiahol mobil.

– Urobím vám vajíčka? – Čičikika zmenila tému tak rýchlo, ako tá ryba v Nemovi, čo trpí na stratu krátkodobej pamäti.